

РЕШЕНИЕ

№ 5158

гр. С., 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разглежда докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20231110155587 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Предявени са от ищеца „Т. С.” ЕАД обективно кумулативно съединени установителни искиове с правно основание **чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за установяване спрямо ответника **Н. М. М.**, че дължи на ищеца следните суми: сумата от **274,48 лв.** главница за топлинна енергия за периода от м.12.2019 г. до м.04.2022 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението – 20.04.2023 г., лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на **37,74 лв.** за периода от 16.05.2020 г. до 30.03.2023 г., сумата от **32,46 лв.** главница за дялово разпределение за периода от м.05.2020 г. до м.04.2022 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението - 20.04.2023 г., както и лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на **5,85 лв.** за периода от 16.07.2020 г. до 30.03.2023 г., за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 20663/2023 г. по описа на СРС, 36 състав.

Ищецът „Т. С.” ЕАД твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия в топлоснаден имот, находящ се гр. С., общ С ж.к. ГГ. М., бл вх е... като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на

топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията. Претендира присъждане на разноски в исковото и заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата Н. М. М. подава отговор, в който оспорва основанията за дължимост на сумите, поради липса на доказателства за наличието на качеството потребител на топлинна енергия за процесния имот. Оспорва наличието на облигационна връзка между страните. Твърди, че липсва основание за претендираното вземане за дялово разпределение и претендираната върху него лихва. Не оспорва количеството доставена топлинна енергия и моли да не се назначават поисканите от ищеца експертизи. Претендира вземането да е погасено по давност. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно и субективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ, вр. чл. 5 ЗН и чл. 86 ЗЗД. В тежест на всяка от страните е да докаже верността на наведените от нея твърдения, на които основава своите искания или възражения.

По иска за главница – в тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между ищеца и наследодателя на ответниците, количеството на реално доставената от него по договора топлинна енергия за процесния период и размера на нейната цена, както и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

По иска за лихви за забава – в тежест на ищеца е да докаже съществуването и размера на главния дълг, изпадането на ответната страна в забава, както и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника при доказване на горните обстоятелства е да докаже правопогасяващите си възражения, респективно погасяване на дължимите суми.

По възражението за изтекла погасителна давност ищецът следва да докаже наличието на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давностния срок.

Според нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на

ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия по силата на закона, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. Съгласно разрешенията дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 2017 г. на ОСГК на ВКС, клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а пар. 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот.

Представена по делото е настанителна заповед от 09.12.2019 г., договор за наем, копие от протокол-опис за въвод в общинско жилище (л. 65-70), видно от които в процесното жилище е настанена ответницата Н. М. М., заедно с трите си дъщери.

сина си Д. Е. Б. Представено по делото е и уведомително писмо (л.19), с което от Столична община-район „Са“ уведомяват ищеца, че титуляр на настанителната заповед по отношение на топлоснабден имот, находящ се гр. С., общ С ж.к. ГГ. М., бл вх етп. ... е ответницата Н. М. М.. Прието като доказателство е и заявление-декларация (л. 21) за откриване на индивидуална партида от ответницата Н. М. М..

Въз основа на приетите по делото доказателства, съдът приема, че ответницата, е ползвател на процесния имот, следователно има качеството потребител на топлинна енергия и между страните съществува договорно правоотношение със съдържание задължение на „Топлофикация С.“ ЕАД да доставя в топлоснабден имот топлинна енергия, срещу задължение на ответницата да заплаща нейната цена, в качеството на потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на пар.1, т.42ДР на ЗЕ. Съдържанието на това правоотношение е уредено от Общите условия /ОУ/ на топлопреносното предприятие, одобрени от Комисията за енергийно и водно

регулиране и действащи през процесния период. На съда му е служебно известно, че Общите условия на ищцовото дружество са публикувани и са влезли в сила, а и към исковата молба са представени доказателства в тази насока. Общите условия обвързват ответника дори и без да ги е приел изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - няма твърдения да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Следователно се налага извод, че между страните съществува облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, по силата на което за ищеца „Т. С.” ЕАД е налице задължение да доставя в топлоснабден обект топлинна енергия, а за ответника е налице задължение да заплаща нейната цена, в качеството му на потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на параграф 1, т.42 от ДР на Закона за енергетиката. Отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 във връзка с пар. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите.

Обстоятелството, че именно ответницата се явява ползвател на процесното жилище, е видно от представената по делото настанителна заповед. Неоснователно се явява възражението на ответницата, че не следва да отговаря за задължението, доколкото не притежавала качеството потребител на топлинна енергия. Следва да се посочи, че видно от настанителната заповед, подкрепено от представеното по делото уведомително писмо от Столична община, титуляр на настанителната заповед, която дава правото на ползване на апартамента, е именно ответницата, поради което нейната отговорност следва да бъде ангажирана изцяло при неизпълнение задължението за заплащане на дължимата цена за топлинна енергия. Прието като доказателство по делото е и заявление-декларация (л. 21) за откриване на индивидуална партида, подписано от ответницата Н. М. М.. Същото не е оспорено от последната досежно автентичността му. Същата се явява потребител считано от уведмлението – 16.12.2019 г.

Не е спорно по делото, че имотът ползван от ответника се намира в сграда етажна собственост, а съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сгради етажна собственост, се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а като в настоящия случай от ищеца се твърди, че се извършва самостоятелно от топлопреносното дружество. Това обстоятелство е своевременно оспорено от ответницата в депозирания отговор по чл. 131 ГПК. От страна на ищцовото дружество не са представени доказателства, че е налице договор

между Етажната собственост по местонахождението на процесния имот и ищеца за извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода. Не се твърди и не се представят доказателства за взетото от общото събрание решение, поради което съдът намира за недоказан по основание искът за главница за дялово разпределение за периода от м.05.2020 г. до м.04.2022 г.

С доклада по делото, неоспорен от страните, са приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че до процесния имот е реално доставена топлинна енергия в количества и стойности посочени в депозираната искова молба, за която се дължи възнаграждение в претедираните от ищеца размери.

Спорен е въпросът дали вземанията са погасени по давност.

По възражението за погасяване на вземанията по давност съдът намира следното:

Съгласно задължителната съдебна практика вземанията на ищеца за доставена топлинна енергия се погасяват с изтичане на тригодишна давност, тъй като се касае за „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. При преценката дали този срок е изтекъл следва да се вземе предвид нормата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение, според което спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Съгласно § 13 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./ сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“, като обнародването му е извършено на 13.05.2020 г. Следователно за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително погасителната давност е била спряна по силата на закона и този факт трябва да се отчете от съда при изчисляване на крайния момент, когато давността изтича. По тази причина към 3-годишния давностен срок следва да се прибави и периодът на спиране на давностния срок, чиято продължителност в случая е 69 дни (от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г.).

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения давността тече от деня на падежа. В случая според общите условия (чл. 33, ал. 1) месечните суми за топлинна енергия са били дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящите се еднородни задължения с

посочен в общите условия падеж. Следователно за претендираната от ищцовото дружество главница, касаеща процесния период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срокът за нейното заплащане.

В случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената сума по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие, поради което неоснователни са доводите на ищеца, че изискуемостта незаплатените суми за настъпва в 45-дневен срок от публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон. Вземанията за месечните вноски се явяват погасени по давност, независимо от издаването на обща фактура, тъй като последващото издаване на обща фактура по реда на чл. 32 от общите условия за потребеното количество топлинна енергия за минал период въз основа на изравнителната сметка не променя падежа на начислените през отоплителния сезон месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата.

В случая всички вземания, чиято изискуемост е настъпила преди 11.02.2020 г. са погасени по давност, тъй като от тази дата до датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 20.04.2020 г., са изтекли 3 години и 69 дни. Поради това съдът счита, че вземанията за периода м.12.2019 г. – 11.02.2020 г. са погасени по давност. Вземанията за месечните вноски се явяват погасени по давност, независимо от издаването на обща фактура, тъй като последващото издаване на обща фактура по реда на чл. 32 от общите условия за потребеното количество топлинна енергия за минал период въз основа на изравнителната сметка не променя падежа на начислените през отоплителния сезон месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата.

Предвид изложеното, размерът на задължението за стойността на доставената топлинна енергия за целия имот за периода, за който не е изтекла погасителната давност /от 12.02.2020 г. до м. 30.04.2022 г./, определен по реда на чл. 162 ГПК е в размер на 38,42 лева. От това следва, че исковете по отношение на главницата за топлинна енергия следва да бъде уважен за сумата от 236,06 лева и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер. Искът за главница за дялово разпределение не касае период погасен по давност.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава – уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия, респ. датата на публикуване на общите фактури, както и отправена и получена от ответника покана за заплащане на таксата за дялово разпределение.

В случая е установено наличието на главен дълг за цената на доставената в имота на ответниците топлинна енергия, както и забава в плащането му, предвид липсата на извършени плащания. По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия са приложими Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 13.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. С оглед частичната основателност на иска за топлинна енергия, частично основателен е и искът за лихва за забава, начислена върху главницата за топлинна енергия, размерът на която съдът определи по чл. 162 ГПК в размер на 29,53 лева, като за горницата до 37,74 лева искът следва да бъде отхвърлен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора и двете страни имат право на разноски. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в двете производства съобразно размера на уважените претенции. В случая направените от него разноски в заповедното производство са в размер на 25,00 лева – платена държавна такса в заповедното производство, и юрискусултско възнаграждение в размер на 50,00 лева, определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. Съобразно уважената част от исковете на ищеца следва да се присъди сумата от 56,82 лева – разноски в заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на направените от него разноски в исковото производство в размер на 25,00 лева – платена държавна такса в исковото производство, 100 лева – депозит за ССЧЕ и

юрисконсултско възнаграждение определено от съда в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. Съобразно уважената част от исковете на ищеца следва да се присъди сумата от 94,71 лева – разноски в исковото производство.

Ответницата има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

В заповедното производство на ответницата Н. М. е предоставена безплатна правна помощ от адв. Д. Й. Ч., поради което в полза на адвокат Ч. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение. Изчислен на основание по чл.3 8, ал. 2 ЗАдв., вр. чл.36, вр. чл.7, ал. 7, вр. ал. 2, т. 1 от Наредба 1/2004 г., общият размер на адвокатското възнаграждение в заповедното производство възлиза на 400,00 лева, като съобразно уважената част от исковете следва да бъде присъдена сумата от 96,92 лева.

В исковото производство ответницата е сторила разноски за заплатено адв. възнаграждение в размер на 400 лева (л. 62). Съобразно уважената част от исковете следва да бъде присъдена в полза на ответницата сумата от 96,92 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете, предявени от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № ... срещу **Н. М. М.**, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. „В. ...“, партер, че ищецът Н. М. М. дължи на „Т. С.“ ЕАД следните суми: сумата от **236,06 лева** главница за топлинна енергия за периода от 12.02.2020 г. до 30.04.2022 г. за топлоснаден имот, находящ се гр. С., общ С ж.к. ГГ. М., бл вх етп. ..., ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението – 20.04.2023 г. и лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на **29,53 лева** за периода от 16.05.2020 г. до 30.03.2023 г., за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 20663/2023 г. по описа на СРС, 36 състав като **ОТХВЪРЛЯ** искът за главница за топлинна енергия за разликата над 236,06 лева до пълния предявен размер от 274,48 лева и за периода от 01.12.2019 г. до 11.02.2020 г., искът за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за сумата над уважения размер от 29,53 лева до пълния предявен размер от 37,74 лева и исковете за сумата от **32,46 лв.** главница за дялово разпределение за периода от м.05.2020 г. до м.04.2022 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението - 20.04.2023 г., както и за лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на **5,85 лв.** за периода от 16.07.2020 г. до 30.03.2023 г. като

НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА Н. М. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. „В. ...“, партер, да заплати на **„Т. С.“ ЕАД**, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № ... на основания **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **56,82 лева** разноски за заповедното производство и сумата от **94,71 лева** разноски за настоящото производство.

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № ... на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв.ДА ЗАПЛАТИ НА адв. Д. Й. Ч.,** САК, сумата в размер на **96,92 лева** - адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответницата в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № ... на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК, ДА ЗАПЛАТИ НА Н. М. М.,** ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. „В. ...“, партер сумата в размер на **96,92 лева** – разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____